Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B** **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 183/2005,**

annettu 12 päivänä tammikuuta 2005,

rehuhygieniaa koskevista vaatimuksista

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(EUVL L 35, 8.2.2005, s. 1)

sellaisena kuin se on muutettuna seuraavilla:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 219/2009, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2009	L 87	109	31.3.2009
►**M2**	Komission asetus (EU) N:o 225/2012, annettu 15 päivänä maaliskuuta 2012	L 77	1	16.3.2012

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 183/2005,

annettu 12 päivänä tammikuuta 2005,

rehuhygieniaa koskevista vaatimuksista

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan 2 kohdan ja 152 artiklan 4 kohdan b alakohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([1]),

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä ([2]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Kotieläintuotanto on erittäin tärkeä osa yhteisön maataloussektoria. Tyydyttävien tulosten saavuttaminen tällä alalla riippuu paljolti siitä, että käytetään turvallisia ja hyvälaatuisia rehuja.

(2) Kuten elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28 päivänä tammikuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 178/2002 ([3]) vahvistetaan, ihmisten ja eläinten terveyden suojelun korkeaan tasoon pyrkiminen on eräs elintarvikelainsäädännön perustavoitteista. Mainitussa asetuksessa vahvistetaan myös kansallista ja yhteisön elintarvikelainsäädäntöä koskevia muita yhteisiä periaatteita ja määritelmiä, rehujen vapaata liikkuvuutta yhteisössä koskeva tavoite mukaan luettuna.

(3) Tiettyihin rehualan tuotantolaitoksiin ja välittäjiin sovellettavat vaatimukset ja yksityiskohtaiset säännöt vahvistettiin neuvoston direktiivissä 95/69/EY ([4]), jotta ne voisivat harjoittaa toimintaansa. Kokemus on osoittanut, että nämä vaatimukset ja yksityiskohtaiset säännöt muodostavat kestävän perustan elintarvikkeiden turvallisuudelle. Mainitussa direktiivissä myös vahvistettiin vaatimukset sellaisten tuotantolaitosten hyväksynnälle, jotka valmistavat tiettyjä aineita, jotka on lueteltu tietyistä eläinten ruokinnassa käytettävistä tuotteista 30 päivänä kesäkuuta 1982 annetussa neuvoston direktiivissä 82/471/ETY ([5]).

([1]) EUVL C 32, 5.2.2004, s. 97.
([2]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 31. maaliskuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 21. joulukuuta 2004.
([3]) EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1, asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1642/2003 (EUVL L 245, 29.9.2003, s. 4).
([4]) EYVL L 332, 30.12.1995, s. 15, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).
([5]) EYVL L 213, 21.7.1982, s. 8, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, 31.10.2003, s. 1).

▼B

(4) Toimenpiteiden vahvistamisesta tiettyjen rehualan tuotantolaitosten ja välittäjien hyväksymis- ja rekisteröintimenettelyssä sovellettavista vaatimuksista ja yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston direktiivin 95/69/EY panemiseksi täytäntöön 9 päivänä heinäkuuta 1998 annetussa komission direktiivissä 98/51/EY ([1]) vahvistettiin tiettyjä toimenpiteitä, mukaan lukien kolmansista maista tulevaa tuontia koskevat järjestelyt.

(5) Kokemus on myös osoittanut, että on tarpeen varmistaa, että kaikki rehuyritykset, myös vesiviljelyalalla, toimivat yhdenmukaistettujen turvallisuusvaatimusten mukaisesti, ja toteuttaa yleinen tarkastelu, jotta voidaan ottaa huomioon tarve taata ihmisten ja eläinten terveyden sekä ympäristön suojelun entistä korkeampi taso.

(6) Tässä asetuksessa vahvistettujen uusien hygieniasääntöjen tärkein tavoite on varmistaa korkeatasoinen kuluttajansuoja elintarvikkeiden ja rehun turvallisuuden osalta ottaen huomioon erityisesti seuraavat periaatteet:

a) ensisijainen vastuu rehun turvallisuudesta on rehualan toimijalla;

b) rehun turvallisuus on varmistettava koko elintarvikeketjun osalta rehun alkutuotannosta elintarviketuotantoa varten pidettyjen eläinten ruokintaan;

c) vaara-analyysin ja kriittisten valvontapisteiden järjestelmän (Hazard Analysis and Critical Control Points eli HACCP-järjestelmä) periaatteisiin perustuvien menettelyjen yleinen soveltaminen, minkä yhdessä hyvän hygieniakäytännön noudattamisen kanssa tulisi tehostaa rehualan toimijoiden vastuuta;

d) hyvän käytännön ohjeet ovat arvokkaita apuvälineitä, joilla autetaan rehualan toimijoita kaikilla rehuketjun tasoilla noudattamaan rehuhygieniaa koskevia sääntöjä ja soveltamaan HACCP-periaatteita;

e) tarve vahvistaa tieteelliseen riskinarviointiin perustuvat mikrobiologiset vaatimukset;

f) on varmistettava, että tuontirehu täyttää vähintään vastaavat vaatimukset kuin yhteisössä tuotettu rehu.

(7) Jotta varmistetaan, että rekisteröinti- ja hyväksymisjärjestelmää sovelletaan kokonaisuudessaan kaikkiin rehualan toimijoihin ja siten taataan täydellinen jäljitettävyys, on aiheellista varmistaa, että toimijat hankkivat ja käyttävät ainoastaan rehua, joka on peräisin tämän asetuksen mukaisesti rekisteröidyistä ja/tai hyväksytyistä tuotantolaitoksista.

(8) Yhtenäistetty lähestymistapa on tarpeen, jotta varmistetaan rehun turvallisuus rehun alkutuotannosta lähtien sen markkinoille saattamiseen tai vientiin saakka. Rehun alkutuotantoon kuuluvat tuotteet, joihin kohdistetaan vain yksinkertainen fyysinen käsittely kuten puhdistus, pakkaaminen, varastointi, luonnollinen kuivaus tai valmistus säilörehuksi.

([1]) EYVL L 208, 24.7.1998, s. 43.

▼B

(9) Suhteellisuus- ja toissijaisuusperiaatteen mukaisesti yhteisön sääntöjä ei olisi sovellettava tiettyihin yksityistä kotimaista rehuntuotantoa koskeviin tapauksiin, tiettyjen eläinten ruokintaan, paikallisella tasolla tapahtuvaan rehun alkutuotannon pienten määrien suoriin toimituksiin eikä lemmikkieläinten ruoan vähittäiskauppaan.

(10) Rehun alkutuotannossa esiintyvät rehuun liittyvät vaarat olisi tunnistettava, ja niitä olisi valvottava asianmukaisella tavalla tämän asetuksen tavoitteiden saavuttamisen varmistamiseksi. Tämän asetuksen perusperiaatteita olisi siksi sovellettava maatiloihin, jotka valmistavat rehua yksinomaan oman tuotantonsa tarpeisiin, sekä maatiloihin, jotka saattavat rehua markkinoille. Olisi otettava huomioon, että vaara on vähäisempi, jos rehu tuotetaan ja käytetään vain kotikäyttöön tarkoitettujen eläinten tai muiden kuin elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan. Rehuvalmisteiden pienten määrien kauppa paikallisella tasolla ja lemmikkieläinten ruoan vähimmäiskauppa saavat erityiskohtelun tämän asetuksen puitteissa.

(11) HACCP-periaatteiden soveltaminen rehun alkutuotantoon on eurooppalaisen hygienialainsäädännön keskipitkän aikavälin tavoite. Hyvän käytännön ohjeissa olisi kuitenkin jo nyt kannustettava asianmukaisten hygieniavaatimusten käyttöön.

(12) Rehun turvallisuus riippuu useista tekijöistä. Hygieniaa koskevat vähimmäisvaatimukset olisi vahvistettava lainsäädännöllä. Olisi varmistettava virallisin tarkastuksin, että rehualan toimijat noudattavat vaatimuksia. Rehualan toimijoiden olisi lisäksi toteutettava toimenpiteitä tai otettava käyttöön menettelyjä rehujen turvallisuuden korkean tason saavuttamiseksi.

(13) HACCP-periaatteiden avulla rehualan toimijat voivat parantaa rehujen turvallisuuden tasoa. HACCP-periaatteita ei olisi pidettävä itsesääntelymenetelmänä eikä niillä olisi korvattava virallista valvontaa.

(14) HACCP-periaatteiden noudattaminen edellyttää rehuyritysten työntekijöiden täydellistä yhteistyötä ja sitoutumista.

(15) Rehuntuotannon yhteydessä olisi HACCP-periaatteissa otettava huomioon Codex Alimentariukseen sisältyvät periaatteet mutta kuitenkin mahdollistettava riittävä joustavuus kaikissa tilanteissa. Kriittisten valvontapisteiden tunnistaminen ei ole mahdollista joissakin rehuyrityksissä, ja joissakin tapauksissa hyvillä toimintatavoilla voidaan korvata kriittisten valvontapisteiden seuranta. Codex Alimentariuksessa vahvistettujen ”kriittisten rajojen” määrittämistä koskeva vaatimus ei myöskään kaikissa tapauksissa edellytä numeerisen rajan vahvistamista. Asiakirjojen säilyttämistä koskevien samassa koodeksissa vahvistettujen vaatimusten on myös oltava joustavia, jotta erittäin pienille yrityksille ei aiheudu kohtuutonta taakkaa. Olisi varmistettava, ettei rehuyritysten rehun alkutuotannossa suorittamissa ja siihen liittyvissä toimissa eikä rehujen ja täydennysrehujen keskenään sekoittamisessa yksinomaan oman tilan tarpeisiin tarvitse välttämättä noudattaa HACCP-periaatteita.

▼B

(16) Joustavuus on tarpeen myös maantieteellisistä erityishaitoista kärsivillä alueilla sijaitsevien rehuyritysten tarpeiden tai rakenteellisten vaatimusten huomioon ottamiseksi. Joustavuus ei kuitenkaan saisi vaarantaa rehuhygieniatavoitteita. Olisi säädettävä mahdollisuudesta käydä tarvittaessa keskustelua elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevässä pysyvässä komiteassa.

(17) Järjestelmä, jossa jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen rekisteröi ja hyväksyy kaikki rehuyritykset, on tarpeen, jotta voidaan varmistaa rehun jäljitettävyys valmistajasta loppukäyttäjään saakka ja helpottaa tehokkaiden virallisten tarkastusten täytäntöönpanoa. Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat käyttää olemassa olevia, rehuyrityksiä koskevia tietojenkeruujärjestelmiä tässä asetuksessa säädetyn järjestelmän käyttöönottoa ja täytäntöönpanoa varten.

(18) On asianmukaista säilyttää rehuyritysten hyväksyntäjärjestelmä sellaisten toimien osalta, jotka voivat aiheuttaa suuremman riskin rehunvalmistuksessa. Olisi säädettävä menettelyistä direktiivin 95/69/EY mukaisen hyväksyntäjärjestelmän soveltamisalan laajentamiseksi.

(19) Jotta rehuyritys voitaisiin hyväksyä tai rekisteröidä, sen olisi täytettävä useita sen toimien kannalta merkityksellisiä edellytyksiä, jotka koskevat toimitiloja, laitteita, henkilöstöä, tuotantoa, laadunvalvontaa, varastointia ja dokumentaatiota, jotta rehun turvallisuus ja tuotteiden jäljitettävyys voidaan varmistaa. Olisi huolehdittava siitä, että edellytyksiä voidaan vaihdella sen varmistamiseksi, että ne soveltuvat erityyppisiin rehuyrityksiin. Jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus myöntää laitokselle ehdollinen hyväksyntä, jos paikalla tehdyn tarkastuskäynnin perusteella vaikuttaa siltä, että laitos täyttää kaikki infrastruktuuriin ja laitteistoon liittyvät vaatimukset. On kuitenkin aiheellista myös asettaa enimmäisaika tällaisen ehdollisen hyväksynnän voimassaololle.

(20) Olisi säädettävä mahdollisuudesta keskeyttää rekisteröinti tai hyväksyntä väliaikaisesti, tarkistaa sitä tai peruuttaa se, jos laitos muuttaa toimintaansa tai lopettaa sen tai jos laitos ei enää täytä sen toimintaan sovellettavia edellytyksiä.

(21) Rehun ja sen valmistusaineiden jäljitettävyys koko rehuketjun osalta on olennainen osa elintarviketurvallisuutta. Asetukseen (EY) N:o 178/2002 sisältyy säännöksiä, joilla varmistetaan rehun ja rehun valmistusaineiden jäljitettävyys, ja siinä säädetään menettelystä tietyillä aloilla sovellettavien täytäntöönpanosääntöjen hyväksymiseksi.

(22) Toistuvat rehukriisit ovat osoittaneet, että missä tahansa rehuketjun vaiheessa tapahtuvilla epäonnistumisilla voi olla huomattavia taloudellisia seurauksia. Rehuntuotannon luonteen ja rehun monimutkaisen jakeluketjun vuoksi rehun vetäminen pois markkinoilta on vaikeaa. Rehu- ja elintarvikeketjujen eri vaiheissa aiheutuneiden taloudellisten vahinkojen korvaamisesta aiheutuvat kustannukset suoritetaan usein julkisista varoista. Näiden taloudellisten seurausten korvaamista vähäisin yhteiskunnalle aiheutuvin kustannuksin voitaisiin edistää, jos toimija, jonka toiminta aiheuttaa taloudellista vahinkoa rehualalla, saatetaan taloudelliseen vastuuseen vahingoista. Taloudelliseen vastuuseen ja taloudellisiin vakuuksiin perustuvan, esimerkiksi vakuutusperusteisesti toimivan

▼B

yleisen ja pakollisen järjestelmän luominen ja soveltaminen kaikkiin rehualan toimijoihin saattaa kuitenkin olla mahdotonta tai tarpeetonta. Komission olisi siksi tarkasteltava tätä kysymystä perusteellisemmin ottaen huomioon muilla aloilla tällä hetkellä voimassa oleva vahingonkorvausvastuuta koskeva lainsäädäntö sekä jäsenvaltioiden nykyiset järjestelmät ja käytännöt. Tätä varten komission olisi esitettävä kertomus ja liitettävä siihen tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksia.

(23) Yhteisöön tuotavan rehun on täytettävä asetuksessa (EY) N:o 178/2002 vahvistetut yleiset vaatimukset ja rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 882/2004 ([1]) vahvistetut tuontiehdot. Kaupan häiriöiden välttämiseksi on aiheellista, että ennen täytäntöönpanotoimien saattamista päätökseen tuonti on edelleen sallittu direktiivissä 98/51/EY säädetyin edellytyksin.

(24) Kolmansiin maihin vietävien yhteisön tuotteiden on täytettävä asetuksessa (EY) N:o 178/2002 säädetyt yleiset vaatimukset.

(25) On aiheellista laajentaa asetuksessa (EY) N:o 178/2002 säädetyn elintarvikkeita ja rehuja koskevan nopean hälytysjärjestelmän soveltamisalaa, jotta siihen sisältyisivät eläinten terveyteen tai ympäristöön kohdistuvat riskit sellaisen rehun osalta, jota on käytetty muille kuin elintarviketuotannossa käytettäville eläimille.

(26) Rehuhygieniaa koskevan yhteisön lainsäädännön on perustuttava tieteellisiin lausuntoihin. Tässä tarkoituksessa olisi aina tarvittaessa kuultava Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaista.

(27) Teknisen ja tieteellisen edistyksen huomioon ottamiseksi komission ja jäsenvaltioiden olisi tehtävä keskenään tiivistä ja tehokasta yhteistyötä elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevässä pysyvässä komiteassa.

(28) Tässä asetuksessa otetaan huomioon terveys- ja kasvinsuojelutoimista tehdyssä Maailman kauppajärjestön sopimuksessa vahvistetut kansainväliset velvoitteet ja Codex Alimentarius -komiteassa vahvistetut kansainväliset elintarviketurvallisuutta koskevat standardit.

(29) Jäsenvaltioiden olisi vahvistettava säännöt tämän asetuksen säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja varmistettava, että ne pannaan täytäntöön. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

(30) Tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ([2]) mukaisesti.

([1]) EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1. (Oikaisu: EUVL L 191, 28.5.2004, s. 1.)
([2]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼B

(31) On aiheellista säätää tämän asetuksen soveltamispäivän siirtämisestä, jotta sen soveltamisalaan kuuluville rehualan yrityksille annetaan aikaa mukautua vaatimuksiin.

(32) Edellä mainituista syistä direktiivit 95/69/EY ja 98/51/EY olisi kumottava,

OVAT ANTANEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Aihe

Tässä asetuksessa vahvistetaan:

a) rehuhygieniaa koskevat yleissäännöt;

b) edellytykset ja yksityiskohtaiset säännöt, joilla varmistetaan rehun jäljitettävyys;

c) laitosten rekisteröintiä ja hyväksymistä koskevat edellytykset ja yksityiskohtaiset säännöt.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä asetusta sovelletaan:

a) rehualan toimijoiden toimintaan kaikissa vaiheissa rehun alkutuotannosta sen markkinoille saattamiseen;

b) elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan;

c) rehun tuontiin kolmansista maista ja sen näihin suuntautuvaan vientiin.

2. Tätä asetusta ei sovelleta:

a) rehun yksityiseen kotoiseen tuotantoon, joka on tarkoitettu

i) yksityiseen kotikäyttöön tarkoitettujen, elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan;

ja

ii) muiden kuin elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan;

b) yksityiseen kotikäyttöön tarkoitettujen elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan tai elintarvikehygieniasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 852/2004 ([1]) 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa mainittuihin toimintoihin;

c) muiden kuin elintarviketuotannossa käytettävien eläinten ruokintaan;

d) paikallisella tasolla tapahtuviin rehun alkutuotannon pienten määrien suoriin toimituksiin tuottajalta paikallisille maatiloille käytettäviksi näillä maatiloilla;

e) lemmikkieläinten ruoan vähittäiskauppaan.

([1]) EUVL L 139, 30.4.2004, s. 1. (Oikaisu: EUVL L 226, 25.6.2004, s. 3.)

▼B

3. Jäsenvaltiot voivat vahvistaa 2 kohdassa tarkoitettuja toimia koskevia sääntöjä ja ohjeita. Näillä kansallisilla säännöillä ja ohjeilla varmistetaan tämän asetuksen tavoitteiden saavuttaminen.

3 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa sovelletaan asetuksen (EY) N:o 178/2002 määritelmiä, jollei seuraavista erityismääritelmistä muuta johdu:

a) ”rehuhygienialla” tarkoitetaan kaikkia toimenpiteitä ja vaatimuksia, jotka ovat tarpeen vaarojen hallitsemiseksi ja sen varmistamiseksi, että rehu sopii eläinten ravinnoksi, ottaen huomioon sen käyttötarkoitus;

b) ”rehualan toimijalla” tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka vastuulla on varmistaa tämän asetuksen vaatimusten noudattaminen valvontaansa kuuluvassa rehualan yrityksessä;

c) ”rehun lisäaineilla” tarkoitetaan aineita tai mikro-organismeja, jotka ovat sallittuja eläinten ruokinnassa käytettävistä lisäaineista 22 päivänä syyskuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1831/2003 ([1]) mukaisesti;

d) ”laitoksella” tarkoitetaan kaikkia rehuyrityksen yksikköjä;

e) ”toimivaltaisella viranomaisella” tarkoitetaan jäsenvaltion tai kolmannen maan viranomaista, joka on nimetty suorittamaan virallista valvontaa;

f) ”rehun alkutuotannolla” tarkoitetaan maataloustuotteiden tuotantoa, johon kuuluvat erityisesti viljely, sadonkorjuu, lypsy, eläinten kasvatus (ennen niiden teurastusta) tai kalastus, ja jonka tuloksena syntyy ainoastaan tuotteita, joihin ei niiden korjuun, keräämisen tai pyydystämisen jälkeen kohdisteta muita toimenpiteitä kuin yksinkertainen fyysinen käsittely.

II LUKU

VELVOITTEET

4 artikla

Yleiset velvoitteet

1. Rehualan toimijoiden on huolehdittava siitä, että kaikissa niiden valvonnassa olevissa tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheissa toimitaan yhteisön lainsäädäntöä ja sen kanssa yhdenmukaista kansallista lainsäädäntöä sekä hyvää käytäntöä noudattaen. Rehualan toimijoiden on erityisesti varmistettava, että ne täyttävät tässä asetuksessa säädetyt asiaan kuuluvat hygieniavaatimukset.

2. Elintarviketuotannossa käytettäviä eläimiä ruokittaessa tuottajien on toteutettava toimenpiteitä ja otettava käyttöön menettelyjä, joilla rehun, eläinten ja eläinperäisten tuotteiden biologisen, kemiallisen ja fyysisen saastumisen riski pidetään niin alhaisena, kuin se on kohtuudella mahdollista.

([1]) EUVL L 268, 18.10.2003, s. 29.

▼B

5 artikla

Erityiset velvoitteet

1. Rehun alkutuotannossa ja seuraavien siihen liittyvien toimien yhteydessä:

a) alkutuotteiden kuljetus, varastointi ja käsittely tuotantopaikalla;

b) alkutuotteiden kuljetus tuotantopaikalta laitokseen;

c) rehujen sekoittaminen yksinomaan oman tilan tarpeisiin käyttämättä lisäaineita tai lisäaineita sisältäviä esiseoksia, säilörehun lisäaineita lukuun ottamatta;

rehualan toimijoiden on noudatettava liitteen I säännöksiä silloin, kun ne ovat toteutettavien toimien kannalta merkityksellisiä.

2. Muiden kuin 1 kohdassa mainittujen toimien yhteydessä, mukaan lukien rehujen sekoittaminen yksinomaan oman tilan tarpeisiin muita lisäaineita tai lisäaineita sisältäviä esiseoksia kuin säilörehun lisäaineita käyttäen, rehualan toimijoiden on noudatettava liitteen II säännöksiä silloin, kun ne ovat toteutettavien toimien kannalta merkityksellisiä.

3. Rehualan toimijoiden on:

a) noudatettava erityisiä mikrobiologisia vaatimuksia;

b) toteutettava toimenpiteitä tai otettava käyttöön menettelyjä erityisten päämäärien saavuttamiseksi.

▼M1

Komissio määrittää a ja b alakohdassa tarkoitetut vaatimukset ja päämäärät. Nämä toimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, hyväksytään 31 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

▼B

4. Rehualan toimijat voivat käyttää III luvussa annettuja ohjeita apunaan tämän asetuksen mukaisten velvoitteiden noudattamisessa.

5. Tuottajien on noudatettava liitteen III säännöksiä tuotantoeläinten ruokinnassa.

6. Rehualan toimijoiden ja tuottajien on hankittava ja käytettävä ainoastaan rehua, joka on peräisin tämän asetuksen mukaisesti rekisteröidyistä ja/tai hyväksytyistä laitoksista.

6 artikla

Vaara-analyysin ja kriittisten valvontapisteiden järjestelmä (HACCP-järjestelmä)

1. Muita kuin 5 artiklan 1 kohdassa mainittuja toimia toteuttavien rehualan toimijoiden on laadittava ja toteutettava HACCP -periaatteisiin perustuva yksi tai useampi kirjallinen menettely ja pidettävä niitä yllä.

▼B

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut periaatteet ovat seuraavat:

a) tunnistetaan vaarat, jotka on torjuttava, poistettava tai saatettava hyväksyttävälle tasolle;

b) määritetään kriittiset valvontapisteet yhdessä tai useammassa vaiheessa, jossa valvonta on välttämätöntä vaaran torjumiseksi, poistamiseksi tai saattamiseksi hyväksyttävälle tasolle;

c) määritellään tunnistettujen vaarojen torjumista, poistamista tai vähentämistä varten kriittisten valvontapisteiden kriittiset rajat hyväksyttävän tason erottamiseksi tasosta, jota ei voida hyväksyä;

d) laaditaan tehokkaat kriittisten valvontapisteiden seurantamenettelyt ja pannaan ne täytäntöön;

e) toteutetaan korjaavia toimia, jos seuranta osoittaa, että kriittinen valvontapiste ei ole hallinnassa;

f) laaditaan menettelyt sen tarkistamiseksi, että a–e alakohdassa esitetyt toimenpiteet ovat kattavia ja toimivia. Tarkistusmenettelyjä on toteutettava säännöllisesti;

g) laaditaan asiakirjoja ja pidetään kirjaa tavalla, joka on suhteessa rehuyrityksen kokoon ja luonteeseen, sen osoittamiseksi, että a–f alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä sovelletaan tehokkaasti.

3. Kun tuotetta, prosessia tai mitä tahansa tuotanto-, jalostus-, varastointi- ja jakeluvaihetta muutetaan, rehualan toimijoiden on tarkistettava menettelynsä ja tehtävä tarvittavat muutokset.

4. Osana 1 kohdassa tarkoitettua menettelyjärjestelmää rehualan toimijat voivat käyttää 20 artiklan mukaisesti laadittuja hyvän käytännön ohjeita sekä HACCP-järjestelmän soveltamisohjeita.

5. Tämän artiklan täytäntöönpanoa helpottavia toimenpiteitä voidaan, myös pienyrityksiä silmällä pitäen, hyväksyä 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

7 artikla

HACCP-järjestelmää koskevat asiakirjat

1. Rehualan toimijoiden on:

a) toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselle tämän vaatimassa muodossa näyttö siitä, että ne noudattavat 6 artiklan säännöksiä;

b) varmistettava, että kaikki 6 artiklan mukaisesti kehitettyjä menettelyjä kuvaavat asiakirjat ovat aina ajan tasalla.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon rehuyrityksen luonne ja koko vahvistaessaan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua muotoa koskevia vaatimuksia.

3. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta voidaan hyväksyä 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Tällaisilla yksityiskohtaisilla säännöillä voidaan auttaa tiettyjä rehualan toimijoita noudattamaan III luvun mukaisesti kehitettyjä HACCP-periaatteita 6 artiklan 1 kohdan vaatimusten noudattamiseksi.

▼B

8 artikla

Taloudelliset vakuudet

1. Tehokkaan taloudellisten vakuuksien järjestelmän valmistelemiseksi rehualan toimijoita varten komissio antaa 8 päivään helmikuuta 2006 mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen taloudellisista vakuuksista rehualalla. Rehualan ja siihen liittyvien alojen vastuuta koskevien olemassa olevien kansallisten oikeussäännösten, järjestelmien ja käytäntöjen tarkastelun lisäksi kertomukseen liitetään tarvittaessa tällaista toteuttamiskelpoista ja käyttökelpoista yhteisön tason vakuusjärjestelmää koskevia lainsäädäntöehdotuksia. Vakuuksien olisi katettava rehun, eläinten ja niistä tuotettujen elintarvikkeiden markkinoilta poisvetämisen, käsittelyn ja/tai tuhoamisen välittömänä seurauksena aiheutuvat kaikki kustannukset, joista rehualan toimijoiden voidaan katsoa olevan vastuussa.

2. Rehualan toimijat ovat vastuussa kaikesta rehun turvallisuutta koskevan lainsäädännön rikkomisesta, ja 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen rehualan toimijoiden on osoitettava, että niillä on voimassa olevat taloudelliset vakuudet, joita 1 kohdassa tarkoitetut yhteisön lainsäädäntötoimet edellyttävät.

9 artikla

Virallinen valvonta, ilmoittaminen ja rekisteröinti

1. Rehualan toimijoiden on toimittava yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa asianomaista yhteisön lainsäädäntöä ja sen kanssa yhdenmukaista kansallista lainsäädäntöä noudattaen.

2. Rehualan toimijoiden on:

a) tehtävä asianomaiselle toimivaltaiselle viranomaiselle tämän vaatimassa muodossa rekisteröintiä varten ilmoitus valvonnassaan olevista laitoksista, joissa harjoitetaan jotakin rehun tuotanto-, jalostus-, varastointi-, kuljetus- tai jakeluvaiheeseen kuuluvaa toimintaa;

b) annettava toimivaltaiselle viranomaiselle ajantasaisia tietoja a alakohdassa tarkoitetuista valvonnassaan olevista laitoksista sekä ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle merkittävistä toiminnan muutoksista tai olemassa olevan laitoksen sulkemisesta.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on ylläpidettävä laitosten rekisteriä tai rekistereitä.

10 artikla

Rehualan laitosten hyväksyminen

Rehualan toimijoiden on huolehdittava siitä, että toimivaltainen viranomainen on hyväksynyt niiden vastuulla olevat, tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvat laitokset silloin, kun

1) laitos harjoittaa jotakin seuraavista toiminnoista:

   a) asetuksen (EY) N:o 1831/2003 soveltamisalaan kuuluvien rehun lisäaineiden tai direktiivin 82/471/ETY soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden, joita tarkoitetaan tämän asetuksen liitteessä IV olevassa 1 luvussa, valmistaminen ja/tai markkinoille saattaminen;

▼B

b) tämän asetuksen liitteessä IV olevassa 2 luvussa tarkoitettuja rehun lisäaineita käyttäen valmistettujen esiseosten valmistaminen ja/tai markkinoille saattaminen;

c) rehuseosten valmistaminen markkinoille saatettaviksi tai tuottaminen yksinomaan oman tilan tarpeisiin käyttäen rehun lisäaineita, joita tarkoitetaan tämän asetuksen liitteessä IV olevassa 3 luvussa, tai näitä rehun lisäaineita sisältäviä esiseoksia;

2) hyväksyntä vaaditaan sen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jossa laitos sijaitsee;

tai

▼M1

3) hyväksyntä vaaditaan komission antamassa asetuksessa. Tämä toimenpide, jonka tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, hyväksytään 31 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

▼B

11 artikla

Vaatimukset

Rehualan toimijat eivät saa harjoittaa toimintaansa ilman:

a) edellä 9 artiklassa säädettyä rekisteröintiä;

tai

b) hyväksyntää, jos se on 10 artiklan mukaan tarpeen.

12 artikla

Hyväksyntää koskevista kansallisista säännöksistä tiedottaminen

Jäsenvaltioiden, jotka vaativat tietyiltä alueellaan sijaitsevilta laitoksilta 10 artiklan 2 kohdan mukaisen hyväksynnän, on ilmoitettava asiaa koskevista kansallisista säännöksistä komissiolle ja muille jäsenvaltioille.

13 artikla

Laitosten hyväksyntä

1. Toimivaltainen viranomainen hyväksyy laitoksen vain sillä edellytyksellä, että ennen toiminnan aloittamista paikalla tehty tarkastuskäynti on osoittanut laitoksen täyttävän tämän asetuksen asiaankuuluvat vaatimukset.

2. Toimivaltainen viranomainen voi myöntää ehdollisen hyväksynnän, jos paikalla tehdyn tarkastuskäynnin perusteella ilmenee, että laitos täyttää kaikki infrastruktuuriin ja laitteistoon liittyvät vaatimukset. Toimivaltainen viranomainen myöntää lopullisen hyväksynnän vain, mikäli kolmen kuukauden kuluessa ehdollisen hyväksynnän myöntämisestä tehtävän uuden tarkastuskäynnin perusteella ilmenee, että laitos täyttää muut 1 kohdassa tarkoitetut vaatimukset. Jos selkeää edistymistä on tapahtunut, mutta laitos ei edelleenkään täytä kaikkia näitä vaatimuksia, toimivaltainen viranomainen voi jatkaa ehdollista hyväksyntää. Ehdollinen hyväksyntä ei kuitenkaan saa ylittää kestoltaan yhteensä kuutta kuukautta.

▼B

14 artikla

Rekisteröinnin tai hyväksynnän keskeyttäminen

Toimivaltaisen viranomaisen on keskeytettävä väliaikaisesti laitoksen rekisteröinti tai hyväksyntä sen yhden tai useamman toiminnon taikka kaikkien toimintojen osalta, jos käy ilmi, ettei laitos enää täytä näihin toimintoihin sovellettavia vaatimuksia.

Keskeytys jatkuu siihen saakka, kun laitos taas täyttää nämä vaatimukset. Jos vaatimukset eivät täyty vuoden kuluessa, sovelletaan 15 artiklaa.

15 artikla

Rekisteröinnin tai hyväksynnän peruuttaminen

Toimivaltaisen viranomaisen on peruutettava laitoksen rekisteröinti tai hyväksyntä yhden tai useamman toiminnon osalta, jos:

a) laitos lopettaa yhden tai useamman toiminnoistaan;

b) käy ilmi, että laitos on jättänyt täyttämättä toimintaansa koskevat vaatimukset vähintään yhden vuoden ajan;

c) toimivaltainen viranomainen havaitsee vakavia puutteita tai joutuu pysäyttämään laitoksen tuotannon toistuvasti eikä rehualan toimija edelleenkään pysty antamaan riittäviä takeita tuotannon jatkamisen osalta.

16 artikla

Laitoksen rekisteröinnin tai hyväksynnän muuttaminen

Toimivaltaisen laitoksen on pyynnöstä muutettava laitoksen rekisteröintiä tai hyväksyntää, jos laitos on pystynyt osoittamaan kykenevänsä harjoittamaan muuta toimintaa sen lisäksi, mihin se on alun perin rekisteröity tai mihin sille on myönnetty hyväksyntä, tai toimintaa, joka korvaa tämän aiemman toiminnan.

17 artikla

Tarkastuskäyntejä koskeva poikkeus

1. Jäsenvaltiot vapautetaan velvoitteesta tehdä 13 artiklassa säädettyjä tarkastuskäyntejä rehuyrityksiin, jotka toimivat yksinomaan jälleenmyyjinä eivätkä missään vaiheessa säilytä tuotteita tiloissaan.

2. Tällaisten rehuyritysten on toimitettava toimivaltaisen viranomaisen määräämässä muodossa tälle viranomaiselle vakuutus siitä, että niiden markkinoille saatetut rehut täyttävät tämän asetuksen vaatimukset.

18 artikla

Siirtymätoimenpiteet

1. Direktiivin 95/69/EY mukaisesti hyväksytyt ja/tai rekisteröidyt laitokset ja välittäjät voivat jatkaa toimintaansa edellyttäen, että ne toimittavat 1 päivään tammikuuta 2006 mennessä tätä koskevan ilmoituksen asianomaiselle sen alueen toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa niiden toimitilat sijaitsevat.

▼B

2. Laitokset ja välittäjät, joilta direktiivin 95/69/EY mukaisesti ei vaadita hyväksyntää tai rekisteröintiä mutta joilta vaaditaan rekisteröinti tämän asetuksen mukaisesti, voivat jatkaa toimintaansa edellyttäen, että ne toimittavat 1 päivään tammikuuta 2006 mennessä rekisteröintiä koskevan hakemuksen asianomaiselle toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka alueella niiden toimitilat sijaitsevat.

3. Hakijan on 1 päivään tammikuuta 2008 mennessä ilmoitettava toimivaltaisen viranomaisen määräämässä muodossa tässä asetuksessa säädettyjen vaatimusten täyttymisestä.

4. Toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon tietojen keruuta varten jo olemassa olevat järjestelmät ja pyydettävä ilmoittajaa tai hakijaa toimittamaan ainoastaan lisätietoa, jolla taataan tämän asetuksen vaatimusten noudattaminen. Toimivaltainen viranomainen voi pitää erityisesti asetuksen (EY) N:o 852/2004 6 artiklan mukaista ilmoitusta 2 kohdan mukaisena hakemuksena.

19 artikla

Luettelo rekisteröidyistä ja hyväksytyistä laitoksista

1. Toimivaltaisen viranomaisen on jokaisen toiminnan osalta merkittävä kansalliseen luetteloon tai kansallisiin luetteloihin laitokset, jotka se on rekisteröinyt 9 artiklan mukaisesti.

2. Toimivaltaisen viranomaisen 13 artiklan mukaisesti hyväksymät laitokset on merkittävä kansalliseen luetteloon antamalla kullekin laitokselle oma tunnistenumero.

3. Jäsenvaltioiden on pidettävä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa luetteloissa olevat laitoksia koskevat merkinnät ajan tasalla 14, 15 ja 16 artiklassa tarkoitettujen rekisteröinnin tai hyväksynnän keskeyttämistä, peruuttamista tai muuttamista koskevien päätösten mukaisesti.

4. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu luettelo on laadittava liitteessä V olevassa I luvussa olevan mallin mukaisesti.

5. Edellä 2 kohdassa tarkoitetun tunnistenumeron on oltava liitteessä V olevassa II luvussa esitetyssä muodossa.

6. Komissio kokoaa ja julkistaa jäsenvaltioiden luetteloiden sen osan, joka käsittää 2 kohdassa mainitut laitokset, ensimmäisen kerran marraskuussa 2007 ja sen jälkeen vuosittain viimeistään 30 päivänä marraskuuta. Koonnetussa luettelossa otetaan huomioon vuoden aikana tapahtuneet muutokset.

7. Jäsenvaltioiden on julkistettava 1 kohdassa mainittujen laitosten luettelot.

III LUKU

HYVÄN KÄYTÄNNÖN OHJEET

20 artikla

Ohjeiden laatiminen, levittäminen ja käyttö

1. Komissio edistää rehualan hyviä käytäntöjä ja HACCP-periaatteiden soveltamista koskevien yhteisön ohjeiden laatimista 22 artiklan mukaisesti.

▼B

Jäsenvaltiot edistävät tarvittaessa kansallisten ohjeiden laatimista 21 artiklan mukaisesti.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on edistettävä sekä kansallisten että yhteisön ohjeiden levittämistä ja käyttöä.

3. Ohjeiden käyttäminen on rehualan toimijoille kuitenkin vapaaehtoista.

21 artikla

Kansalliset ohjeet

1. Kun hyviä käytäntöjä koskevia kansallisia ohjeita laaditaan, rehualan eri sektorien on laadittava ne ja levitettävä niitä:

a) kuullen sellaisten osapuolten edustajia, joita asia saattaa merkittävästi koskea, kuten toimivaltaiset viranomaiset ja käyttäjäryhmät;

b) ottamalla huomioon Codex Alimentariuksen asiaa koskevat menettelytapaohjeet;

ja

c) kun ne koskevat rehun alkutuotantoa, ottamalla huomioon liitteessä I esitetyt suositukset.

2. Jäsenvaltioiden on arvioitava kansalliset ohjeet varmistaakseen, että:

a) ohjeet on laadittu 1 kohdan mukaisesti;

b) ohjeiden sisältöä voidaan soveltaa aloilla, joita ne koskevat;

ja

c) ohjeet sopivat 4, 5 ja 6 artiklan noudattamista koskeviksi ohjeiksi asianomaisilla aloilla ja/tai asianomaisten rehujen osalta.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava kansalliset ohjeet komissiolle.

4. Komissio perustaa ohjeita koskevan rekisterijärjestelmän, pitää sitä yllä ja antaa sen jäsenvaltioiden käyttöön.

22 artikla

Yhteisön ohjeet

1. Ennen hygieniaa tai HACCP-periaatteiden soveltamista koskevien yhteisön hyvän käytännön ohjeiden laatimista komissio kuulee 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua komiteaa. Kuulemismenettelyn tarkoituksena on pohtia ohjeiden tarpeellisuutta, soveltamisalaa ja sisältöä.

2. Yhteisön ohjeita valmisteltaessa komission on huolehdittava siitä, että ne laaditaan ja niitä levitetään:

a) eurooppalaisten rehualojen ja muiden asianomaisten osapuolten edustajien, kuten kuluttajaryhmien, toimesta tai niitä kuullen;

b) yhteistoiminnassa osapuolten kanssa, joita asia merkittävästi koskee, mukaan lukien toimivaltaiset viranomaiset.

▼B

3. Yhteisön ohjeistoja laadittaessa ja levitettäessä on otettava huomioon:

a) Codex Alimentariuksen asiaa koskevat menettelytapaohjeet;

ja

b) liitteessä I esitetyt vaatimukset, kun ohjeet koskevat rehun alkutuotantoa.

4. Jäljempänä 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun komitean on arvioitava luonnos yhteisön ohjeiksi varmistaakseen, että:

a) ohjeet on laadittu 2 ja 3 kohdan mukaisesti;

b) ohjeiden sisältöä voidaan soveltaa koko yhteisössä aloilla, joita ne koskevat;

ja

c) ohjeet soveltuvat 4, 5 ja 6 artiklan noudattamista koskeviksi ohjeiksi asianomaisilla aloilla ja/tai asianomaisten rehujen osalta.

5. Komissio pyytää 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua komiteaa tarkastelemaan säännöllisesti tämän artiklan mukaisesti laadittuja yhteisön ohjeita yhteistyössä tämän artiklan 2 kohdassa mainittujen tahojen kanssa. Uudelleentarkastelulla pyritään varmistamaan, että ohjeet ovat yhä käyttökelpoisia, ja ottamaan huomioon tekninen ja tieteellinen kehitys.

6. Tämän artiklan mukaisesti laadittujen yhteisön ohjeiden otsikot ja viitetiedot julkaistaan *Euroopan unionin virallisen lehden* C-sarjassa.

IV LUKU

TUONTI JA VIENTI

23 artikla

Tuonti

1. Kolmansista maista rehua tuovien rehualan toimijoiden on varmistettava, että tuontia harjoitetaan ainoastaan seuraavien vaatimusten mukaisesti:

a) lähettävä kolmas maa on asetuksen (EY) N:o 882/2004 48 artiklan mukaisesti laaditussa niiden kolmansien maiden luettelossa, joista rehun tuonti on sallittu;

b) lähettävä laitos on kolmannen maan asetuksen (EY) N:o 882/2004 48 artiklan mukaisesti laatimassa ja päivittämässä niiden laitosten luettelossa, joista rehun tuonti on sallittu;

c) rehu on valmistettu lähettävässä laitoksessa tai b alakohdassa tarkoitetussa luettelossa olevassa toisessa laitoksessa tai yhteisössä;

ja

d) rehu täyttää:

i) tässä asetuksessa ja rehualan sääntöjä koskevassa muussa yhteisön lainsäädännössä vahvistetut vaatimukset;

tai

▼B

ii) yhteisön vähintään vastaaviksi tunnustamat vaatimukset;

tai

iii) jos yhteisön ja viejämaan kesken on tehty erityissopimus, tähän sisältyvät vaatimukset.

2. Tuontitodistusmalli voidaan ottaa käyttöön 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

24 artikla

Väliaikaiset toimenpiteet

Poiketen siitä, mitä 33 artiklassa säädetään, ja ennen 23 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädettyjen luetteloiden laatimista, tuonti on edelleen sallittu direktiivin 98/51/EY 6 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti.

25 artikla

Vienti

Yhteisössä tuotetun ja kolmansien maiden markkinoille tarkoitetun rehun, mukaan lukien muille kuin tuotantoeläimille tarkoitettu rehu, on täytettävä asetuksen (EY) N:o 178/2002 12 artiklan vaatimukset.

V LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

26 artikla

Täytäntöönpanotoimenpiteet

Täytäntöönpanotoimenpiteitä voidaan vahvistaa 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

▼M1

27 artikla

Liitteiden I, II ja III muuttaminen

Liitteitä I, II ja III voidaan muuttaa, jotta otetaan huomioon:

a) hyvän käytännön ohjeistojen kehittäminen;

b) edellä 6 artiklan mukaisten HACCP-järjestelmien täytäntöönpanosta saatu kokemus;

c) teknologinen kehitys;

d) tieteelliset lausunnot, erityisesti uudet riskinarvioinnit;

e) rehujen turvallisuutta koskevien tavoitteiden asettaminen;

ja

f) erityistoimia koskevien vaatimusten kehittäminen.

Nämä toimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia, hyväksytään 31 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

▼M1

28 artikla

Poikkeukset liitteistä I, II ja III

Komissio voi erityisistä syistä myöntää poikkeuksia liitteistä I, II ja III edellyttäen, että tällaiset poikkeukset eivät vaikuta tämän asetuksen tavoitteiden täyttymiseen. Nämä toimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, hyväksytään 31 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

▼B

29 artikla

Nopea hälytysjärjestelmä

Jos rehusta, mukaan lukien rehu, joka on tarkoitettu muille kuin elintarviketuotannossa käytettäville eläimille, aiheutuu vakava riski ihmisten tai eläinten terveydelle tai ympäristölle, sovelletaan asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklaa soveltuvin osin.

30 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt tämän asetuksen rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ne pannaan täytäntöön. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava näistä säännöksistä komissiolle 8 päivään helmikuuta 2007 mennessä ja niiden on viipymättä ilmoitettava komissiolle niihin myöhemmin tehtävistä muutoksista.

31 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa asetuksella (EY) N:o 178/2002 perustettu elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevä pysyvä komitea, jäljempänä ”komitea”.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuksi määräajaksi vahvistetaan kolme kuukautta.

▼M1

3. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 1–4 kohtaa sekä 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

▼B

32 artikla

Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen kuuleminen

Komissio kuulee Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaista kaikissa tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvissa asioissa, joilla voi olla merkittävä vaikutus kansanterveyteen, ja erityisesti ennen 5 artiklan 3 kohdan mukaisten vaatimusten tai päämäärien ehdottamista.

▼B

33 artikla

Kumoaminen

Kumotaan seuraavat direktiivit 1 päivästä tammikuuta 2006, tämän kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioita velvoittavia määräaikoja, joiden kuluessa mainitut direktiivit on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä:

a) neuvoston direktiivi 95/69/EY;

b) komission direktiivi 98/51/EY.

34 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tätä asetusta sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2006.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

▼B

LIITE I

ALKUTUOTANTO

OSA A

5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla rehun alkutuotantotasolla toimivia rehuyrityksiä koskevat vaatimukset

I. Hygieniaa koskevat vaatimukset

1. Rehun alkutuotannosta vastaavien rehualan toimijoiden on varmistettava, että toimintaa johdetaan ja harjoitetaan siten, että estetään, poistetaan tai rajataan mahdollisimman vähiin vaarat, jotka saattavat vaarantaa rehujen turvallisuuden.

2. Rehualan toimijoiden on mahdollisimman hyvin varmistettava, että niiden vastuulla tuotetut, valmistetut, puhdistetut, pakatut, varastoidut ja kuljetetut alkutuotteet suojataan saastumiselta ja pilaantumiselta.

3. Rehualan toimijoiden on täytettävä 1 ja 2 kohdassa mainitut velvoitteet noudattamalla asianmukaisia vaarojen torjuntaa koskevia yhteisön ja jäsenvaltioiden säännöksiä, mukaan luettuina:

   i) toimenpiteet, joilla torjutaan esimerkiksi ilmasta, maaperästä, vedestä, lannoitteista, kasvinsuojeluaineista, biosideista, eläinlääkkeistä sekä jätteiden käsittelystä ja hävittämisestä peräisin olevaa vaarallista saastumista;

   ja

   ii) kasvien terveyteen, eläinten terveyteen ja ympäristöön liittyvät toimenpiteet, jotka vaikuttavat rehujen turvallisuuteen, mukaan luettuina eläintautien ja niiden aiheuttajien valvonta- ja torjuntaohjelmat.

4. Rehualan toimijoiden on toteutettava tarvittaessa asianmukaiset toimenpiteet, joiden avulla erityisesti:

   a) pidetään puhtaina ja tarpeen mukaan desinfioidaan puhdistuksen jälkeen tarkoituksenmukaisella tavalla kaikki tilat, laitteet, säiliöt, korit ja kuljetusvälineet, joita käytetään rehun tuotannossa, valmistuksessa, luokittelussa, pakkaamisessa, varastoinnissa ja kuljetuksessa;

   b) varmistetaan tarpeen mukaan hygieeniset rehun tuotanto-, kuljetus- ja varastointiolosuhteet sekä rehun puhtaus;

   c) käytetään puhdasta vettä vaarallisen saastumisen estämiseksi aina, kun se on tarpeen;

   d) estetään mahdollisimman hyvin eläinten ja tuhoeläinten aiheuttama vaarallinen saastuminen;

   e) varastoidaan ja käsitellään jätteitä ja vaarallisia aineita siten, että estetään vaarallinen saastuminen;

   f) varmistetaan, etteivät pakkausmateriaalit ole rehun vaarallisen saastumisen lähteenä;

   g) otetaan huomioon alkutuotteista otetuista näytteistä tai rehujen turvallisuuden kannalta merkitystä omaavista näytteistä suoritettujen merkityksellisten analyysien tulokset.

II. Tietojen kirjaaminen

1. Rehualan toimijoiden on pidettävä kirjaa vaarojen torjumiseksi käyttöönotettuja toimenpiteitä koskevista tiedoista ja säilytettävä niitä asianmukaisesti ja riittävän ajan tavalla, joka on suhteessa rehuyrityksen luonteeseen ja kokoon. Rehualan toimijoiden on annettava näissä asiakirjoissa olevat merkitykselliset tiedot toimivaltaisen viranomaisen käyttöön.

▼B

2. Rehualan toimijoiden on pidettävä kirjaa erityisesti seuraavista seikoista:

   a) kasvinsuojeluaineiden ja biosidien käyttö;

   b) geneettisesti muunnettujen siementen käyttö;

   c) sellaisten tuhoeläinten tai tautien esiintyvyys, jotka voivat vaikuttaa alkutuotteiden turvallisuuteen;

   d) alkutuotteista otetuista näytteistä tehtyjen tai rehujen turvallisuuden kannalta merkitystä omaavista diagnoosia varten otetuista muista näytteistä suoritettujen analyysien tulokset;

   e) kunkin tuotantopanoksena käytetyn rehuerän alkuperä ja määrä sekä kunkin tuotantoerän määränpää ja määrä.

3. Muut asianomaiset henkilöt, esimerkiksi eläinlääkärit, agronomit ja maatalousteknikot, voivat avustaa rehualan toimijoita tietojen kirjaamisessa maatilalla suorittamiensa toimien osalta.

OSA B

Suositukset hyvän käytännön ohjeiksi

1. Laadittaessa tämän asetuksen III luvussa tarkoitettuja jäsenvaltioiden ja yhteisön ohjeita niihin on sisällytettävä ohjeita hyvistä toimintatavoista rehun alkutuotannossa ilmenevien vaarojen torjumiseksi.

2. Hyvän käytännön ohjeissa on oltava asianmukaista tietoa rehun alkutuotannossa ilmenevistä vaaroista sekä toimista niiden torjumiseksi, mukaan luettuina yhteisön ja jäsenvaltioiden lainsäädännössä tai yhteisön ja jäsenvaltioiden ohjelmissa säädetyt asianmukaiset toimenpiteet, kuten:

   a) muun muassa mykotoksiinien, raskasmetallien, radioaktiivisten aineiden jne. aiheuttaman saastumisen torjunta;

   b) veden, orgaanisen jätteen ja lannoitteiden käyttö;

   c) kasvinsuojeluaineiden ja biosidien oikea ja asianmukainen käyttö ja jäljitettävyys;

   d) eläinlääkkeiden ja rehun lisäaineiden oikea ja asianmukainen käyttö ja jäljitettävyys;

   e) rehuaineiden valmistus, varastointi ja jäljitettävyys;

   f) kuolleiden eläinten, jätteen ja kuivikkeiden asianmukainen hävittäminen;

   g) suojatoimenpiteet, joilla estetään eläimiin siirtyvien tarttuvien tautien kulkeutuminen rehun välityksellä, ja velvollisuus ilmoittaa niistä toimivaltaiselle viranomaiselle;

   h) menettelyt, käytännöt ja menetelmät, joilla varmistetaan, että rehu tuotetaan, valmistetaan, pakataan, varastoidaan ja kuljetetaan asianmukaisissa hygieniaolosuhteissa, tehokas puhdistus ja tuhoeläinten torjunta mukaan lukien;

   i) kirjaamiseen liittyvät toimenpiteet.

▼B

LIITE II

MUITA KUIN 5 ARTIKLAN 1 KOHDASSA TARKOITETULLA REHUN ALKUTUOTANTOTASOLLA TOIMIVIA REHUYRITYKSIÄ KOSKEVAT VAATIMUKSET

▼M2

MÄÄRITELMÄT

Tässä liitteessä sovelletaan seuraavia määritelmiä:

a) ’erällä’ tarkoitetaan tunnistettavissa olevaa rehumäärää, jolla on määritetty olevan yhteisiä ominaisuuksia kuten alkuperä, lajike, pakkaustapa, pakkaaja, lähettäjä tai merkinnät, ja kun kyse on tuotantoprosessista, yksittäisessä laitoksessa samoja tuotanto-olosuhteita käyttäen tuotettua tuotannon määrää tai useita tällaisia määriä, jos ne on tuotettu yhtäjaksoisesti ja yhteisvarastoitu;

b) ’kasviöljyistä saaduilla tuotteilla’ tarkoitetaan tuotteita, jotka on saatu raakakasviöljyistä tai regeneroiduista kasviöljyistä öljykemiallisen tai biodieselin jalostuksen tai tislauksen tai kemiallisen tai fysikaalisen puhdistuksen avulla, lukuun ottamatta puhdistettua öljyä;

c) ’rasvojen sekoittamisella’ tarkoitetaan raakaöljyjen, puhdistettujen öljyjen, eläinrasvojen, elintarviketeollisuudesta saatujen öljyjen ja/tai niistä saatujen tuotteiden sekoittamista tarkoituksena tuottaa sekoiteöljyä tai -rasvaa, lukuun ottamatta pelkkää perättäisten erien varastointia.

▼B

TOIMITILAT JA LAITTEISTO

1. Rehun jalostus- ja varastotilat sekä laitteet, säiliöt, korit, kuljetusvälineet ja niiden välittömässä läheisyydessä olevat tilat on pidettävä puhtaina, ja on pantava täytäntöön tehokkaita tuhoeläintorjuntaohjelmia.

2. Toimitilojen ja laitteistojen pohjapiirroksen, suunnittelun, rakennustavan ja koon on oltava sellainen, että:

   a) toimitilat ja laitteistot voidaan puhdistaa ja/tai desinfioida asianmukaisella tavalla;

   b) erehtymisvaara on mahdollisimman pieni ja vältetään kontaminaatio, mukaan lukien ristikontaminaatio, ja yleensä kaikki tuotteiden turvallisuudelle ja laadulle haitalliset vaikutukset. Rehun kanssa kosketuksiin joutuvat koneet on kuivattava märkäpesun jälkeen.

3. Sekoitus- ja/tai valmistustoimintoihin tarkoitetut tilat ja laitteistot on tarkastettava asianmukaisesti ja säännöllisesti valmistajan tuotteille etukäteen laatimien kirjallisten menettelyjen mukaisesti.

   a) Kaikkien rehunvalmistuksessa käytettyjen asteikkojen ja mittalaitteiden on oltava mitattavien painojen ja tilavuuksien kannalta tarkoituksenmukaisia, ja niiden tarkkuus on testattava säännöllisesti.

   b) Kaikkien rehunvalmistuksessa käytettyjen sekoittimien on oltava sekoitettavien painojen ja tilavuuksien kannalta tarkoituksenmukaisia, ja niiden avulla on pystyttävä valmistamaan sopivia homogeenisia seoksia ja laimennoksia. Alan toimijoiden on osoitettava sekoittimien tehokkuus homogeenisuuden osalta.

4. Tiloissa on oltava riittävä luonnollinen ja/tai keinovalaistus.

5. Jätevedenpoistojärjestelmien on oltava vaatimusten mukaiset; ne on suunniteltava ja rakennettava siten, ettei niistä aiheudu rehuille saastumisriskiä.

▼B

6. Rehunvalmistuksessa käytetyn veden on oltava senlaatuista, että se sopii eläimille; vesijohtojen on oltava reagoimattomasta aineesta valmistettuja.

7. Jäte- ja sadeveden poisto on järjestettävä siten, ettei se vaikuta laitteisiin eikä rehun turvallisuuteen ja laatuun. Pilaantumista ja pölyä varten on järjestettävä valvonta, jotta estetään tuhoeläinten pääsy.

8. Ikkunoiden ja muiden aukkojen on oltava sellaisia, etteivät tuhoeläimet pääse niistä. Ovien on oltava tiiviisti sulkeutuvia ja suljettuina estettävä tuhoeläinten pääsy.

9. Tiloissa on tarvittaessa oltava sellaisella tavalla suunnitellut, rakennetut ja käsitellyt sisäkatot ja ylärakenteet, että ne estävät lian kerääntymisen ja vähentävät kosteuden tiivistymistä, haitallisen homeen muodostumista ja hiukkasten varisemista, mikä voi vaikuttaa rehun turvallisuuteen ja laatuun.

▼M2

10. Laitosten, jotka suorittavat yhtä tai useampia seuraavista toiminnoista rehuissa käytettävien tuotteiden saattamiseksi markkinoille, tulee olla hyväksytty 10 artiklan 3 kohdan mukaisesti:

   a) raakakasviöljyn jalostus, lukuun ottamatta niitä, jotka kuuluvat asetuksen (EY) N:o 852/2004 soveltamisalaan;

   b) rasvahappojen öljykemiallinen valmistus;

   c) biodieselin valmistus;

   d) rasvojen sekoittaminen.

▼B

HENKILÖSTÖ

Rehuyrityksillä on oltava käytössään riittävän suuri ja kyseisten tuotteiden valmistukseen asianmukaisesti koulutettu ja pätevä henkilöstö. Valvonnasta vastaavia toimivaltaisia viranomaisia varten on laadittava organisaatiokaavio, jossa ilmoitetaan työnjohdon pätevyys (tutkinnot, työkokemus) ja vastuualueet. Koko henkilöstölle on annettava kirjallinen selvitys kunkin tehtävistä, vastuualueista ja valtuuksista, erityisesti aina kun tehdään muutoksia, jotta tuotteiden laatu olisi aina halutunlainen.

TUOTANTO

1. Tuotannosta vastaamaan on nimettävä pätevä henkilö.

2. Rehualan toimijoiden on huolehdittava siitä, että tuotannon eri vaiheet suoritetaan noudattaen kirjallisessa muodossa etukäteen annettuja menettelyjä ja ohjeita, joissa määritellään ja joiden avulla tarkastetaan ja varmistetaan tuotantoprosessin kriittisten vaiheiden hallinta.

3. Ristikontaminaation ja virheiden välttämiseksi tai minimoimiseksi on toteutettava tarvittavat tekniset ja organisatoriset toimet. Tuotannon eri vaiheissa suoritettavia tarkastuksia varten on oltava käytettävissä riittävät ja asianmukaiset keinot.

4. Kiellettyjen rehujen, haitallisten aineiden sekä muiden vierasaineiden esiintymistä on seurattava ottaen huomioon ihmisten ja eläinten terveys, ja riskien minimoimiseksi on oltava käytössä asianmukaiset valvontastrategiat.

5. Jätteet ja rehuksi sopimattomat aineet olisi eristettävä ja tunnistettava. Jos tällaiset aineet sisältävät vaarallisessa määrin eläinlääkkeitä, vierasaineita tai muita vaaratekijöitä, aineet on hävitettävä asianmukaisella tavalla eikä niitä saa käyttää rehuna.

▼B

6. Rehualan toimijoiden on toteutettava riittävät toimet tuotteiden tehokkaan jäljitettävyyden varmistamiseksi.

▼M2

7. Rasvoja sekoittavien laitosten, jotka saattavat rehuksi tarkoitettuja tuotteita markkinoille, on pidettävä kaikki rehuksi tarkoitetut tuotteet fyysisesti erillään muihin tarkoituksiin tarkoitetuista tuotteista paitsi, jos jälkimmäiset tuotteet täyttävät seuraavat vaatimukset:

— asetuksen (EY) N:o 852/2004 4 artiklan 2 kohdan vaatimukset sekä

— Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/32/EY ([1]) liite I.

8. Tuotteiden merkinnöissä on selkeästi ilmoitettava, onko ne tarkoitettu rehuksi vai muihin tarkoituksiin. Jos valmistaja ilmoittaa, että tiettyä tuote-erää ei ole tarkoitettu rehu- tai elintarvikekäyttöön, toimija ketjun myöhemmässä vaiheessa ei enää saa muuttaa tätä ilmoitusta.

▼B

LAADUNVARMISTUS

1. Tarvittaessa on nimettävä pätevä henkilö vastaamaan laadunvarmistuksesta.

2. Rehuyrityksillä on osana niiden laadunvarmistusjärjestelmää oltava käytettävissään laboratorio, jossa on asianmukainen henkilöstö ja laitteisto.

3. Laadunvarmistussuunnitelma on laadittava kirjallisena ja se on pantava täytäntöön; se käsittää erityisesti valmistusprosessin kriittisten vaiheiden tarkastukset, näytteenottomenetelmät ja näytteenottotiheydet, analyysimenetelmät ja analyysitiheydet, eritelmien noudattamisen – ja seuraukset, jos niitä ei noudateta – prosessoiduista aineista lopputuotteeseen asti.

4. Valmistajien on jäljitettävyyden varmistamiseksi pidettävä kirjaa lopputuotteissa käytetyistä raaka-aineista. Näiden asiakirjojen on oltava toimivaltaisten viranomaisten käytettävissä tuotteen markkinoille saattamista koskevan käyttötarkoituksen mukaisen kohtuullisen ajan. Lisäksi valmistusaineista ja kustakin valmistetusta ja markkinoille saatetusta tuote-erästä tai jatkuvan valmistuksen ollessa kyseessä kustakin määritellystä tuotannon osasta on otettava riittävän paljon näytteitä valmistajan etukäteen laatiman menettelyn mukaisesti, ja näytteet on säilytettävä siten, että jäljitettävyys voidaan varmistaa (tai niitä on otettava säännöllisesti, jos valmistus tapahtuu yksinomaan kyseisen valmistajan omaan tarpeeseen). Näytteet on sinetöitävä ja varustettava etiketeillä sellaisissa olosuhteissa, että ne voidaan helposti tunnistaa; ne on säilytettävä siten, etteivät ne voi muuttua millään tavalla koostumukseltaan tai muuten muuttua tavallisesta poikkeaviksi. Näytteiden on oltava toimivaltaisten viranomaisten saatavilla asianmukaisen ajan, joka riippuu käytöstä, jota varten rehut saatetaan markkinoille. Muille kuin elintarviketuotannossa käytettäville eläimille tarkoitetun rehun osalta rehunvalmistajan on säilytettävä näytteitä vain valmiista tuotteesta.

▼M2

DIOKSIINISEURANTA

1. Rehualan toimijoiden, jotka saattavat markkinoille rehuissa käytettäviksi tarkoitettuja rasvoja, öljyjä tai niistä saatuja tuotteita, rehuseokset mukaan luettuina, on analysoitava kyseiset tuotteet akkreditoiduissa laboratorioissa dioksiinien ja dioksiinin kaltaisten PCB-yhdisteiden summan osalta komission asetuksen (EY) N:o 152/2009 ([2]) mukaisesti.

([1]) EYVL L 140, 30.5.2002, s. 10.
([2]) EUVL L 54, 26.2.2009, s. 1.

▼M2

2. Rehualan toimijan HACCP-järjestelmän täydentämiseksi 1 kohdassa tarkoitetut analyysit on suoritettava vähintään siinä laajuudessa kuin seuraavassa esitetään:

a) Raakakasviöljyjen jalostajat:

i) raakakookosöljyn eristä on analysoitava 100 prosenttia. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita;

ii) kasviöljyistä saaduista rehuksi tarkoitettujen tuotteiden eristä, lukuun ottamatta glyserolia, lesitiiniä ja kumeja, on analysoitava 100 prosenttia. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita.

b) Eläinrasvan valmistajat:

yksi edustava analyysi kustakin 2 000 tonnista eläinrasvaa ja siitä saatuja tuotteita, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1069/2009 ([1]) 10 artiklassa tarkoitettuun luokkaan 3.

c) Kalaöljyalan toimijat:

i) kalaöljyeristä on analysoitava 100 prosenttia, jos se on tuotettu

— tuotteista, jotka on saatu raakakalaöljystä, joka on muuta kuin puhdistettua kalaöljyä;

— kaloista, joiden osalta ei ole harjoitettu seurantaa ja joiden alkuperää ei ole tarkemmin ilmoitettu tai jotka ovat peräisin Itämerestä;

— kalasivutuotteista, jotka ovat peräisin laitoksista, joissa valmistetaan kalaa ihmisravinnoksi mutta joilla ei ole EU-hyväksyntää;

— mustakitaturskasta tai menhadenista;

erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia kalaöljyä;

ii) raakakalaöljystä saatujen muiden tuotteiden kuin puhdistetun kalaöljyn lähtevistä eristä on analysoitava 100 prosenttia. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita;

iii) muun kuin i kohdassa tarkoitetun kalaöljyn osalta on tehtävä yksi edustava analyysi kutakin 2 000:ta tonnia kohti;

iv) virallisesti hyväksytyllä käsittelyllä puhdistettu kalaöljy on analysoitava 6 artiklan mukaisten HACCP-periaatteiden mukaisesti.

d) Öljykemian- tai biodieselteollisuus:

i) on analysoitava 100 prosenttia saapuvista eristä, jotka koostuvat raakakookosöljystä ja kasviöljyistä saaduista tuotteista, lukuun ottamatta glyserolia, lesitiiniä ja kumeja, b alakohtaan sisältymättömistä eläinrasvoista, c alakohtaan sisältymättömästä kalaöljystä, elintarviketeollisuudesta saaduista öljyistä ja sekoiterasvoista, jotka on tarkoitettu rehuksi. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita;

ii) on analysoitava 100 prosenttia niiden tuotteiden eristä, jotka on saatu i alakohdassa tarkoitettujen tuotteiden jalostuksesta, lukuun ottamatta glyserolia, lesitiiniä ja kumeja.

([1]) EUVL L 300, 14.11.2009, s. 1.

▼**M2**

e) Rasvoja sekoittavat laitokset:

i) on analysoitava 100 prosenttia saapuvista eristä, jotka koostuvat raakakookosöljystä ja kasviöljyistä saaduista tuotteista, lukuun ottamatta glyserolia, lesitiiniä ja kumeja, b alakohtaan sisältymättömistä eläinrasvoista, c alakohtaan sisältymättömästä kalaöljystä, elintarviketeollisuudesta saaduista öljyistä ja sekoiterasvoista, jotka on tarkoitettu rehuksi. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita;

tai

ii) on analysoitava 100 prosenttia rehuksi tarkoitettujen sekoiterasvojen eristä. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita.

Rehualan toimijan on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle riskinarviointinsa yhteydessä, minkä vaihtoehdon se valitsee.

f) Muut kuin e alakohdassa mainitut elintarviketuotantoeläimille tarkoitettujen rehuseosten valmistajat:

i) on analysoitava 100 prosenttia saapuvista eristä, jotka koostuvat raakakookosöljystä ja kasviöljyistä saaduista tuotteista, lukuun ottamatta glyserolia, lesitiiniä ja kumeja, b alakohtaan sisältymättömistä eläinrasvoista, c alakohtaan sisältymättömästä kalaöljystä, elintarviketeollisuudesta saaduista öljyistä ja sekoiterasvoista, jotka on tarkoitettu rehuksi. Erä voi sisältää enintään 1 000 tonnia näitä tuotteita;

ii) yhdestä prosentista valmistettujen rehuseosten eristä, jotka sisältävät i alakohdassa tarkoitettuja tuotteita, on otettava näytteet.

3. Jos voidaan osoittaa, että tasalaatuinen lähetys on isompi kuin 2 kohdan mukainen erän enimmäiskoko ja että siitä on otettu näyte edustavasti, asianmukaisesti otetun ja sinetöidyn näytteen analyysin tuloksia pidetään hyväksyttävinä.

4. Jos rehualan toimija osoittaa, että erä tai kaikki 2 kohdassa tarkoitetun erän osat, jotka käytetään toimijan tuotantoon, on analysoitu jo tuotannon, jalostuksen tai jakelun aiemmassa vaiheessa tai ne ovat 2 kohdan b alakohdan tai c alakohdan iii alakohdan mukaisia, rehualan toimija vapautetaan velvoitteesta analysoida kyseinen erä, ja se voi analysoida erän 6 artiklan mukaisten yleisten HACCP-periaatteiden mukaisesti.

5. Kun 2 kohdan d, e ja f alakohdan i alakohdassa tarkoitettuja tuotteita toimitetaan, niiden mukana on oltava todistus siitä, että kyseiset tuotteet tai kaikki niiden osat on analysoitu tai ne ovat 2 kohdan b tai c alakohdan iii alakohdan vaatimusten mukaiset.

6. Jos kaikki 2 kohdan d, e ja f alakohdan i alakohdassa tarkoitetut tuotantoprosessiin saapuvat erät on analysoitu tämän asetuksen vaatimusten mukaisesti ja jos voidaan varmistaa, että tuotantoprosessi, käsittely ja varastointi eivät lisää dioksiinikontaminaatiota, rehualan toimija vapautetaan velvoitteesta analysoida lopputuote, ja se voi analysoida tuotteen 6 artiklan mukaisten yleisten HACCP-periaatteiden mukaisesti.

7. Jos rehualan toimija 1 kohdan mukaisesti antaa laboratoriolle tehtäväksi analyysin suorittamisen, sen on ohjeistettava laboratorio ilmoittamaan kyseisen analyysin tulokset toimivaltaiselle viranomaiselle, jos direktiivin 2002/32/EY liitteessä I olevan V jakson 1 ja 2 kohdassa esitetyt dioksiinin enimmäispitoisuudet ylittyvät.

▼M2

Jos rehualan toimija antaa toimeksiannon laboratoriolle, joka sijaitsee muussa jäsenvaltiossa kuin analyysin tilaava rehualan toimija, sen on annettava laboratoriolle ohjeeksi raportoida oman maansa toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka on ilmoitettava asiasta rehualan toimijan sijaintijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

Rehualan toimijoiden on ilmoitettava sijaintijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle, jos ne antavat toimeksiannon kolmannessa maassa sijaitsevalle laboratoriolle. On esitettävä näyttö siitä, että laboratorio suorittaa analyysin asetuksen (EY) N:o 152/2009 mukaisesti.

8. Dioksiinin tutkimusvaatimuksia on tarkasteltava uudelleen viimeistään 16 päivänä maaliskuuta 2014.

▼B

VARASTOINTI JA KULJETUS

1. Prosessoidut rehut on pidettävä erillään prosessoimattomista rehuaineista ja lisäaineista, jotta vältetään prosessoidun rehun ristikontaminaatio; on käytettävä asianmukaisia pakkausmateriaaleja.

2. Rehut on varastoitava ja kuljetettava asianmukaisissa säiliöissä. Ne on varastoitava tiloissa, jotka on suunniteltu, järjestetty ja huollettu siten, että taataan hyvät varastointiolosuhteet, ja joihin pääsevät ainoastaan henkilöt, joilla on rehualan toimijoiden antama lupa.

3. Rehut on varastoitava ja kuljetettava siten, että ne ovat helposti tunnistettavissa, jottei pääse tapahtumaan mitään sekaannusta, ristikontaminaatiota tai laadun huononemista.

4. Rehun kuljetuksessa, varastoinnissa, siirroissa, käsittelyssä ja punnituksessa käytetyt astiat ja laitteet on pidettävä puhtaina. On otettava käyttöön puhdistusohjelmia ja huolehdittava, että puhdistus- ja desinfiointiaineiden jäämät ovat mahdollisimman vähäisiä.

5. On huolehdittava, että pilaantumista tapahtuu mahdollisimman vähän, ja pilaantumista on valvottava tuhoeläinten pääsyn vähentämiseksi.

6. Lämpötilat on pidettävä tarvittaessa mahdollisimman alhaisina, jottei tapahdu kosteuden tiivistymistä eikä pilaantumista.

▼M2

7. Säiliöitä, joissa varastoidaan tai kuljetetaan sekoiterasvoja, kasvialkuperää olevia öljyjä tai niistä saatuja tuotteita, jotka on tarkoitettu käytettäviksi rehuissa, ei saa käyttää näiden tuotteiden lisäksi muiden tuotteiden kuljettamiseen tai varastoimiseen paitsi, jos kyseiset tuotteet täyttävät seuraavat vaatimukset:

— tämä asetus tai asetuksen (EY) N:o 852/2004 4 artiklan 2 kohta, sekä

— direktiivin 2002/32/EY liite I.

Ne on pidettävä erillään muusta lastista, jos on olemassa kontaminaatioriski.

Jos tämä erillinen käyttö ei ole mahdollista, säiliöt on tehokkaasti puhdistettava, jotta niistä saadaan poistettua kaikki jäljet tuotteista, jos kyseisiä säiliöitä käytettiin aiemmin sellaisia tuotteita varten, jotka eivät täytä seuraavia vaatimuksia:

— tämä asetus tai asetuksen (EY) N:o 852/2004 4 artiklan 2 kohta, sekä

— direktiivin 2002/32/EY liite I.

Asetuksen (EY) N:o 1069/2009 10 artiklassa tarkoitetut, luokkaan 3 kuuluvat eläinrasvat, jotka on tarkoitettu käytettäviksi rehussa, on varastoitava ja kuljetettava kyseisen asetuksen mukaisesti.

▼B

TIETOJEN KIRJAAMINEN

1. Kaikkien rehualan toimijoiden, myös niiden, jotka toimivat yksinomaan jälleenmyyjinä eivätkä missään vaiheessa pidä tuotetta tiloissaan, on pidettävä kirjaa asiaankuuluvista tiedoista, jotka kattavat hankinnan, tuotannon ja myynnin ja joiden avulla tuote voidaan jäljittää vastaanotosta ja toimituksesta alkaen, vienti mukaan luettuna, lopulliseen määräpaikkaan asti.

2. Rehualan toimijoiden lukuun ottamatta niitä, jotka toimivat yksinomaan jälleenmyyjinä eivätkä missään vaiheessa säilytä tuotetta tiloissaan, on pidettävä kirjaa seuraavasti:

a) Valmistusprosessien ja tarkastusten dokumentaatio

Rehuyrityksillä on oltava käytössään dokumentaatiojärjestelmä, jonka tarkoitus on määritellä tuotantoprosessin kriittiset vaiheet ja taata niiden hallinta sekä toteuttaa laadunvarmistussuunnitelma. Niiden on säilytettävä merkityksellisten tarkastusten tulokset. Kaikki tämä dokumentaatio on säilytettävä siten, että kunkin liikkeelle lasketun tuote-erän valmistushistoria voidaan jäljittää ja vastuu voidaan määrittää valitustapauksissa.

b) Jäljitettävyyttä koskeva dokumentaatio, erityisesti

i) lisäaineiden osalta:

— tuotettujen lisäaineiden laatu ja määrä, niiden valmistuspäivämäärät ja tarvittaessa eränumero tai jatkuvan valmistusprosessin ollessa kyseessä tuotannon määritellyn osan numero;

— sen laitoksen nimi ja osoite, jolle lisäaineet on toimitettu, toimitettujen lisäaineiden laatu ja määrä ja tarvittaessa eränumero tai jatkuvan valmistusprosessin ollessa kyseessä tuotannon määritellyn osan numero;

ii) direktiivissä 82/471/ETY tarkoitettujen tuotteiden osalta:

— tuotteiden laatu ja määrä, valmistuspäivämäärät ja tarvittaessa eränumero tai jatkuvan valmistusprosessin ollessa kyseessä tuotannon määritellyn osan numero;

— niiden laitosten tai käyttäjien (laitosten tai tuottajien) nimet ja osoitteet, joille nämä tuotteet on toimitettu, tarkat tiedot toimitettujen tuotteiden laadusta ja määrästä ja tarvittaessa eränumero tai jatkuvan valmistusprosessin ollessa kyseessä tuotannon määritellyn osan numero;

iii) esiseosten osalta:

— lisäaineiden valmistajien tai toimittajien nimi ja osoite, käytettyjen lisäaineiden laatu ja määrä sekä tarvittaessa eränumero tai jatkuvan valmistusprosessin ollessa kyseessä tuotannon määritellyn osan numero;

— esiseoksen valmistuspäivämäärä ja tarvittaessa eränumero;

— sen laitoksen nimi ja osoite, jolle esiseos on toimitettu, toimituspäivämäärä, toimitetun esiseoksen laatu ja määrä ja tarvittaessa eränumero;

iv) rehuseosten/rehuaineiden osalta:

— lisäaineiden/esiseosten valmistajien tai toimittajien nimi ja osoite, käytetyn esiseoksen laatu ja määrä sekä tarvittaessa eränumero;

▼B

— rehuaineiden ja täydennysrehujen toimittajien nimi ja osoite sekä toimituspäivämäärä;

— rehuseoksen tyyppi, määrä ja koostumus;

— valmistettujen rehuaineiden tai rehuseosten laatu, määrä ja valmistuspäivämäärä sekä ostajan (esimerkiksi tuottajan, muun rehualan toimijan) nimi ja osoite.

VALITUKSET JA TUOTTEIDEN VETÄMINEN POIS MARKKINOILTA

1. Rehualan toimijoiden on perustettava valitusten kirjaamis- ja käsittelyjärjestelmä.

2. Niiden on tarvittaessa otettava käyttöön järjestelmä, jonka avulla liikkeelle lasketut tuotteet voidaan nopeasti vetää pois markkinoilta. Niiden on määriteltävä kirjallisesti, mitä poisvedetyille tuotteille tehdään, ja tuotteiden laatu on varmistettava ennen kuin ne voidaan jälleen laskea liikkeelle.

▼B

LIITE III

ELÄINTEN RUOKINNASSA NOUDATETTAVAT HYVÄT TOIMINTATAVAT

LAIDUNRUOKINTA

Laidun- ja viljelymailla laiduntaminen on toteutettava siten, että fyysisistä, biologisista tai kemiallisista vaaroista johtuva eläinperäisten elintarvikkeiden saastuminen olisi mahdollisimman vähäistä.

Tarvittaessa on odotettava, ennen kuin karjan annetaan laiduntaa laitumella tai kasvustoa tai korjuutähteitä sisältävällä lohkolla ja noudatettava lepojaksoa myös laidunkiertojen välillä, jotta lannan aiheuttama mahdollinen biologinen ristikontaminaatio on mahdollisimman vähäistä ja jotta voidaan varmistaa, että kemiallisten aineiden levittämisestä maataloudessa johtuvia varoaikoja noudatetaan.

ELÄINSUOJAA JA RUOKINTALAITTEITA KOSKEVAT VAATIMUKSET

Eläintenpitoyksikkö on suunniteltava siten, että se voidaan puhdistaa asianmukaisesti. Eläintenpitoyksikkö ja ruokintalaitteet on puhdistettava perusteellisesti ja säännöllisesti, jottei synny vaaroja. Puhdistus- ja desinfiointikemikaaleja on käytettävä ohjeiden mukaisesti, ja ne on varastoitava erilleen rehusta ja ruokinta-alueista.

On otettava käyttöön tuhoeläintorjuntajärjestelmä, jonka avulla torjutaan tuhoeläinten pääsy eläintenpitoyksikköön ja vähennetään rehun ja kuivikkeiden tai eläinyksiköiden saastumisen riski mahdollisimman vähäiseksi.

Rakennukset ja ruokintalaitteet on pidettävä puhtaina. On otettava käyttöön järjestelmiä, joiden avulla poistetaan säännöllisesti lanta, jäte ja muut mahdolliset tekijät, jotka voivat johtaa rehun saastumiseen.

Eläintenpitoyksikössä käytetyt rehut ja kuivikkeet on vaihdettava usein ja on huolehdittava, etteivät ne pääse homehtumaan.

RUOKINTA

1. Varastointi

Rehu on varastoitava erilleen kemikaaleista ja muista tuotteista, joiden käyttö rehuna on kielletty. Varastoalueet ja -säiliöt on pidettävä puhtaina ja kuivina, ja tarvittaessa on huolehdittava asianmukaisesta tuhoeläintorjunnasta. Varastoalueet ja säiliöt on puhdistettava säännöllisesti, jotta vältetään tarpeeton ristikontaminaatio.

Siemenet on varastoitava asianmukaisesti ja siten, etteivät ne ole eläinten saatavilla.

Eri eläinryhmille tai -lajeille tarkoitetut lääkerehut ja muut kuin lääkerehut on varastoitava siten, että vaara niiden joutumisesta eläimille, joille niitä ei ole tarkoitettu, on mahdollisimman vähäinen.

2. Jakelu

Maatilalla käytetyn jakelujärjestelmän on taattava, että oikea rehu ohjataan oikeaan kohteeseen. Jakelun ja ruokkimisen aikana rehua on käsiteltävä siten, että vältetään saastuneiden varastoalueiden tai laitteiden aiheuttama saastuminen. Muut kuin lääkerehut on käsiteltävä lääkerehuista erillään, jotta vältetään saastuminen.

Maatilalla rehun kuljettamisessa käytetyt ajoneuvot sekä ruokintalaitteet on puhdistettava säännöllisesti erityisesti, kun niitä käytetään lääkerehun toimittamiseen ja jakeluun.

▼B

REHU JA VESI

Juomaveden tai vesiviljelyssä käytetyn veden on oltava laadultaan kasvatettaville eläimille sopivaa. Jos on syytä pelätä eläinten tai eläintuotteiden saastumista vedestä, on ryhdyttävä toimenpiteisiin vaarojen arvioimiseksi ja minimoimiseksi.

Ruokinta- ja juottolaitteet on suunniteltava, rakennettava ja sijoitettava siten, että rehun ja veden saastuminen on mahdollisimman vähäistä. Juottojärjestelmät on mahdollisuuksien mukaan puhdistettava ja huollettava säännöllisesti.

HENKILÖSTÖ

Eläinten ruokinnasta ja käsittelystä huolehtivalla henkilöllä on oltava tarvittavat taidot, tiedot ja pätevyys.

▼B

LIITE IV

1 LUKU

Asetuksen (EY) N:o 1831/2003 mukaisesti sallitut lisäaineet:

— Ravitsemukselliset lisäaineet: kaikki ryhmään kuuluvat lisäaineet

— Eläintuotantoon vaikuttavat lisäaineet: kaikki ryhmään kuuluvat lisäaineet

  — Teknologiset lisäaineet: asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 1 kohdan b alakohdan (”hapettumisenestoaineet”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet: vain sellaiset, joille on vahvistettu enimmäispitoisuus

— Sensoriset lisäaineet: asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 2 kohdan a alakohdan (”väriaineet”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet: karotenoidit ja ksantofyllit.

Direktiivissä 82/471/ETY tarkoitetut tuotteet:

— Bakteereihin, hiivoihin, leviin ja alempiin sieniin kuuluvista mikro-organismeista peräisin olevat valkuaisaineet: kaikki ryhmään kuuluvat tuotteet (alaryhmää 1.2.1 lukuun ottamatta)

— Aminohappoja käymisreaktiolla valmistettaessa syntyvät oheistuotteet: kaikki ryhmään kuuluvat tuotteet.

2 LUKU

Asetuksen (EY) N:o 1831/2003 mukaisesti sallitut lisäaineet:

— Eläintuotantoon vaikuttavat lisäaineet: asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 4 kohdan d alakohdan (”muut eläintuotantoon vaikuttavat lisäaineet”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet

  — Antibiootit: kaikki lisäaineet

  — Kokkidiostaatit ja histomonostaatit: kaikki lisäaineet

  — Kasvunedistäjät: kaikki lisäaineet.

— Ravitsemukselliset lisäaineet:

  — asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 3 kohdan a alakohdan (”vitamiinit, provitamiinit ja kemiallisesti tarkkaan määritellyt aineet, joilla on samankaltainen vaikutus”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet: A ja D

  — asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 3 kohdan b alakohdan (”hivenaineyhdisteet”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet: Cu ja Se.

3 LUKU

Asetuksen (EY) N:o 1831/2003 mukaisesti sallitut lisäaineet:

Eläintuotantoon vaikuttavat lisäaineet: asetuksen (EY) N:o 1831/2003 liitteessä I olevan 4 kohdan d alakohdan (”muut eläintuotantoon vaikuttavat lisäaineet”) soveltamisalaan kuuluvat lisäaineet

— Antibiootit: kaikki lisäaineet

— Kokkidiostaatit ja histomonostaatit: kaikki lisäaineet

— Kasvunedistäjät: kaikki lisäaineet

▼B

LIITE V

I LUKU

Hyväksyttyjen rehuyritysten luettelo

1	2	3	4	5
Yksilöivä numero	Toiminta	Nimi tai toiminimi ([1])	Osoite ([2])	Huomautukset

([1]) Rehuyrityksen nimi tai toiminimi.
([2]) Rehuyrityksen osoite.

II LUKU

Yksilöivällä numerolla on oltava seuraava rakenne:

1. Merkki ”α”, jos rehuyritys on hyväksytty.
2. Sen jäsenvaltion tai kolmannen maan ISO-koodi, jossa rehuyritys sijaitsee.
3. Kansallinen viitenumero, jossa on enintään kahdeksan aakkosnumeerista merkkiä.